

Moai papa net zo mysterieus als moai kavakava

Van alle houten beelden van Paaseiland, intrigeren de moai kavakava en moai papa westerlingen het meest. Talrijke speculaties over hun kenmerken en functies verhefven de interesse.

Moai papa uit de tweede helft van de 19de eeuw, 67 cm hoog. Niet van toromiro-hout.
Foto's Dorotheum

Antropomorfe moai papa-beelden van het Rapa Nui-volk worden meestal gezien als de vrouwelijke tegenhangers van de moai kavakava. Het afgeplatte lichaam van de vrouwenbeelden contrasteert sterk met het volledig gemoedelleerde hoofd. Het woord papa in de Rapa Nui-taal duidt letterlijk op een plat horizontaal oppervlak van vulkanisch gesteente, maar het kan ook indirect verwijzen naar Papa, de vrouwelijke personificatie van de

aarde in veel Polynesische culturen. Hoewel ze onbetwistbaar vrouwelijk zijn, vertonen moai papa ook mannelijke kenmerken, waaronder (soms) baarden, kale hoofden en weinig of geen borsten. De opname van mannelijke elementen in de figuren kan erop wijzen dat de vrouwelijke godheden of voorouders, die ze mogelijk vertegenwoordigden, werden gezien als gelijken aan hun mannelijke tegenhangers.

Net als bij de moai kavakava is hun ceremoniële rol niet bekend. Ook de verrassende dunheid van de romp en hun houding blijven onverklaard.

Die houding is conventioneel, één arm gebogen over de nauwelijks aanwezige buste, de andere uitgestrekt langs het lichaam, de hand bij de onderbuik. De intensiteit van de uitdrukking wordt net als bij de mannelijke tegenhanger veroorzaakt door de pupillen, gemaakt van bot en obsidiaan.